

«Ερευνάτε τας γραφάς» για να γίνετε καλύτεροι...απατεώνες

Σε συνέντευξή του, ο τεθνεώς αρχιεπίσκοπος, Χριστόδουλος, θέλοντας να δικαιολογηθεί και να υποβαθμίσει τις επικρίσεις για τα χρυσοποίκιλτες ενδυμασίες των αρχιερέων που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με την «ταπεινότητα» που διακηρύττει η Εκκλησία, είχε αποκαλέσει τα στολίδια των αρχιερατικών αμφίων, «τσίγκινα». Και τα «τσίγκινα» ως φαίνεται όμως, έχουν την αξία τους. Έτσι, ενώ μια ιερατική ενδυμασία (αυτή που φορούν δηλαδή οι απλοί ιερείς), κοστίζει από 500 έως και πάνω από 1.000 ευρώ, μια βασική αρχιερατική στολή, μπορεί να ξεπεράσει τα 15.000 ευρώ. Ο κάθε ιεράρχης φυσικά που σέβεται τον εαυτό του και το «ποίμνιό» του (κυρίως αυτό...) ωφείλει να στολίζει την «τίμια» κάρα του και με μια αναλόγου αξίας μίτρα, που μπορεί να ξεπεράσει σε αξία τα 2.000 ευρώ. Κοντά σ' αυτά, θα πρέπει να συνυπολογίσουμε ίσως και μερικά «αξεσουάρ» που θεωρούνται απαραίτητα με το «συνολάκι», όπως ο «σάκκος» (εκ του εβραϊκού «σακ» που σημαίνει «το ένδυμα της μετάνοιας και ταπείνωσης») που προσδίδει κάτι το αυτοκρατορικό και μπορεί να ξεπεράσει σε αξία τα 10.000 ευρώ, μία ποιμαντική ράβδος (σύμβολο εξουσίας) που φτάνει τα 500 ευρώ, καθώς κι ένα εγκόλπιο, το οποίο μπορεί να ξεπεράσει το «ευτελές» ποσόν των 3.000 ευρώ. Για να μην σκανδαλιστεί κι άλλο το χριστεπώννυμο πλήρωμα, ας μην αναφερθεί καλύτερα και η δυνάμενη αξία, διάφορων άλλων «αξεσουάρ», όπως το κάλυμμα της Αγίας Τράπεζας, σταυρών, εξαπτέρυγων κ.τ.λ.

Ίσως φανεί παράξενο σε αρκετούς, αλλά οι αρχιερείς στην πραγματικότητα, δεν κάνουν τίποτε άλλο, απ' το ν' ακολουθούν τις εντολές του Θεού. Ή για να ακριβολογούμε, προσπαθούν να τις ακολουθούν, καθώς δεν τηρούν πλήρως τους κανόνες που έχει θέσει ο «Ύψιστος». Δεν πρόκειται γι' αστείο. Ο Γιαχβέ δίνει σαφείς οδηγίες -ως «μετρ» της υψηλής ραπτικής- μέσα από την Αγία Γραφή και πιο συγκεκριμένα μέσα από το βιβλίο «Έξοδος» (κεφάλαιο 28) της Παλαιάς Διαθήκης, για το πως θα πρέπει να είναι οι αρχιερατικές ενδυμασίες. Δηλαδή, χρυσοκέντητες και διακοσμημένες με πολύτιμους λίθους, όπως διαμάντια, ρουμπίνια, χρυσό (διευκρινίζει μάλιστα, πως ο χρυσός πρέπει να είναι «καθαρός»), αμέθυστο κ.ά.

Βρισκόμαστε εδώ, σε ένα πολύ κομβικό σημείο. Είμαστε στο σημείο, όπου δυο

λωποδύτες, ο Μωυσής και ο αδελφός του Ααρών (αν υπήρξαν ποτέ στην πραγματικότητα), υποτάσσουν κάτω απ' το φανταστικό υπερφυσικό ον που ονομάζουν Θεό (ή Γιαχβέ, για να τον λέμε με το όνομά του), τους αμόρφωτους και απολίτιστους νομάδες Εβραίους. Τους χειραγωγούν, τους εκμεταλλεύονται και τους κλέβουν με «εύσχημο» τρόπο, εμφανιζόμενοι ως δήθεν εκπρόσωποι του Θεού. Κι αυτός ο Θεός -μα τι σύμπτωση- εμφανίζεται να έχει βουλές και επιθυμίες που συμπίπτουν μ' αυτές μερικών επιτήδειων κοινών θνητών. Γιατί οι «επιθυμίες» του Γιαχβέ δεν περιορίζονται στην κοπτοραπτική, αλλά πάνε και λίγο παραπέρα. Με καταπληκτικές λεπτομέρειες («Έξοδος», κεφάλαιο 29 και «Λευϊτικόν», κεφάλαια 1, 2, 3), ο Γιαχβέ -αυτή τη φορά δίκην...κρεοπώλη- περιγράφει το πως οι Ιουδαίοι θα πρέπει να θυσιάζουν σ' αυτόν και θα προσφέρουν τα σφάγια (και όχι μόνο αυτά, αλλά και αλεύρι, λάδι και κρασί) στους «ευνοούμενούς» του Μωυσή και Ααρών (και κατ' επέκτασιν στους εκάστοτε αρχιερείς). Κι όλα αυτά, με την εντολή να συμβαίνουν εφ' όρου ζωής («προσέχουμε για να έχουμε» θα σκέφτηκαν οι δυο απατεώνες αδελφοί). Οι επιθυμίες όμως του Γιαχβέ δεν σταματούν ούτε εδώ. Ο Μωυσής και ο Ααρών, φροντίζουν να ενημερώσουν τους Εβραίους, εν ονόματι του Θεού, πως θα πρέπει να «δώσουν σιν ἑκάστος λύτρα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ Κυρίῳ» («Έξοδος», κεφάλαιο 30:12).

Αυτές τις απολύτως βολικές «θεϊκές» βουλές, του ιουδαϊκού ιερατείου, θα ήταν «παράλογο» να μην τις κληρονομήσει και το χριστιανικό ιερατείο (άλλωστε ο Χριστιανισμός αποτελεί αίρεση του Ιουδαϊσμού, έχοντας ως κοινή βάση την Παλαιά Διαθήκη) και να τις χρησιμοποιήσει καταλλήλως. Οι αφελείς πιστοί βέβαια, είτε από ευσέβεια, είτε από ευσεβή φόβο, μπορεί οι ίδιοι ενίοτε να την περνούσαν «σπαρτιάτικα», αλλά το παπαδαριό δεν το άφηναν νηστικό. Οι ελεεινοί ρασοφόροι όμως -οι «χριστιανοί πασάδες» όπως τους αποκαλούσαν-, για να είναι καλυμμένοι, δεν επαφίονταν στην ευσέβεια των πιστών, αλλά φρόντισαν να επινοήσουν διάφορες «αρπαχτές» με την μορφή εισφορών, που στην πραγματικότητα δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα είδος φορολόγησης. Έτσι, οι χριστιανοί ραγιάδες επί Τουρκοκρατίας, υποχρεώνονταν να καταβάλουν, εκτός από το «χαράτσι» στους Οθωμανούς, και διάφορες «εισφορές» στους ρασοφόρους -έκτακτες και μη- που ανάλογα «βαπτίζονταν» ως «εμβατίκια», «φιλότιμα», «λειτουργικά», «ψυχομερίδια» κ.ά.

Για τέτοιες «ιερές» γραφές μιλάμε, που οι αφελείς πιστοί, χωρίς ποτέ να τις έχουν ρίξει έστω μια γρήγορη ματιά, τις επικαλούνται αβίαστα, και πίνουν νερό στ' όνομά τους. Κάνουν τον σταυρό τους μόλις ακούν τα ονόματα του Αβραάμ, του

Μωυσή, του Δαβίδ κι όλου του κακού συναπαντήματος, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι κατ' αυτόν τον τρόπο αποθεώνουν την απάτεωνιά, το μίσος και το έγκλημα. Μιλάμε δηλαδή για ένα είδος πνευματικής λοβοτομής...